

Spørgsmaal, delt sig i et Flertal og et Mindretal, som hver for sig have udtalt sig herover i Betænkningen. Flertallet, til hvilket jeg hører, har efter Overveelse af samtlige de Spørgsmaal, der kunne fremstille sig ved nærværende Leilighed, fundet ikke at kunne billige, at den daværende Indenrigsminister har benyttet Grundlovens § 25 om foreløbige Love til at udstede denne foreløbige Lov. Vi have i Betænkningen kortelig angivet de Betragtninger, der have ledet os til denne Slutning. Vi have henvist til, at Farligheden med Hensyn til den Brandskade, der i Kjøbenhavns Havn kunde foranlediges ved Stenolietrafikken, har været kjendt i længere Tid, idet denne Trafik ikke er begyndt saa ganske nylig, men er bekjendt og har fundet Sted gennem flere Aar. Det er dog først nu, at Kjøbenhavns Brandinspektør har faaet den Mening, at der er en særegen Brandfare ved denne Trafik, og at det derfor vilde være nødvendigt at fastsætte reglementariske Bestemmelser for Kjøbenhavns Havn med Hensyn hertil. Ligesom Kjøbenhavns Brandinspektør først nu har faaet Syn paa denne formentlige Brandfare, saaledes er Spørgsmaalet heller ikke tidligere blevet reist herfra kommunale eller fra Regjerings-Autoriteterne, men det har henstaaet indtil Rigsdagens fjerde Samling. Havde det nu imidlertid været erkjendt, at der her var et ganske særdeles paatrængende Tilfælde tilstede, hvorved Grundlovens § 25 burde anvendes, for saa vidt Sagen ikke blev ordnet gennem den ordinære Lovgivningsmyndighed, maatte man jo have antaget, at den høitærede Minister vilde have ileet med i forrige Samling at fremkomme med et Lovforslag herom, for at det kunde blive færdigt; men det skete ikke, idet Lovforslaget først indbragtes her i Thinget 25 Dage før Samlingen sluttedes, hvorfor det kun kunde antages, at det ved extraordinær Anstrængelse fra begge Things Side kunde komme igennem og blive til Lov i den paagældende Samling. Idet nu Udvalgets Flertal erkjender, at der er Brandfare forbundet med uforstiglig Omgang med denne Vare, har det dog ment, at Kjendsgjerningerne synes at vise, at der ikke ved denne Leilighed kunde antages at være noget særdeles Paatrængende tilstede, og det er jo kun i særdeles paatrængende Tilfælde, at Grundloven tillader Udstedelsen af foreløbige Love. Foruden denne Betragtning er det imidlertid klart, at man, naar man i særdeles paatrængende Tilfælde finder sig opfordret og forpligtet til at skride ind med en foreløbig Lov, kun kan udstrække denne saa vidt, som det særdeles paatrængende Tilfælde nødvendig kræver. Skulde det, naar det i en enkelt Øren af Styrelsen eller i enkelte Forhold viser sig at være særdeles paatrængende, at en Ordning indføres extraordinært, kunne forsvares, at man ved samme Leilighed gif videre og i en foreløbig Lov gav Bestemmelser om andre dermed beslegtede Forhold, vilde det blive aldeles usikkert, hvor Grændsen for Benyttelsen af Grundlovens § 25

var. Det har været aldeles klart for Udvalgets Flertal, at der, selv om det virkelig maa kunne siges, at det var særdeles paatrængende at give reglementariske Bestemmelser for Kjøbenhavns Havn, ikke har været den fjerneste Anledning til at udstrække den foreløbige Lovs Omraade til Landets andre Havne. Dette er godtgjort saa klart baade i de Bemærkninger, som ledsagede det Lovforslag, der blev forelagt i forrige Samling, og i dem, som ledsagede det Lovforslag, der foreligger i denne Samling, at man ikke behøver at anføre andre Grunde, end hvad der i disse Bemærkninger ligefrem er anført fra Regjeringens Side. Det fremgaar desaf, at der ikke har været nogen som helst virkelig Grund til at udstrække den foreløbige Lov, som man maatte finde særdeles paatrængende for Kjøbenhavns Havn, til Landets øvrige Havne, ligesom det heller ikke kan siges at være særdeles paatrængende, at man i en saadan foreløbig Lov har bestemt Straf for Overtrædelser, da det jo er vitterligt nok at man i den juridiske Verden ikke er ube-kjendt, men tværtimod er meget vel bekjendt med, at der kan idømmes saadanne Straffe, som ere fastsatte for analoge beslegtede Forbrydelser og Forseelser. Det, at der er fastsat Straffe ved den foreløbige Lov, er derfor ogsaa af Flertallet anset for at være uden Berettigelse. Naar vi saaledes have anset det for vor Pligt at erklære, at vi ikke kunne billige Udstedelsen af den foreløbige Lov, have vi dernæst henvist til, at dette har været saa meget mere nødvendigt, som det ærede Thing veed, hvorledes man i de sidste Aar har udtalt sig med stor Lethed om, hvad der kan gjøres gennem foreløbige Finantslove. Jo mere man ser, at Stemningen baade opad og nedad er for, at saadanne med Lethed kunne anvendes, desto mere maa man være opmærksom og streng ved Bedømmelsen af Brugen af en saadan Grundlovsbestemmelse. Den maa virkelig opretholdes i sin fulde Strenghed og efter sin Betydning, uden at man kan undskylde Afvigelser derfra ved at anføre en eller anden Grund, som ellers kunde have sin Betydning. Overfor den Lethed, hvormed man — og det er ogsaa sket fra Regjeringens Side — har udtalt sig om, hvortil man kunde benytte § 25 i Grundloven, have vi anset det for nødvendigt, at vi udtalte os, som sket er. Da denne Sag var til 1ste Behandling, blev der fra flere Sider og ligeledes fra min Side yttret en Beflagelse over, at den Minister, der er ansvarlig for Udstedelsen af denne foreløbige Lov, ikke var tilstede, da han mulig kunde have meddelt flere Oplysninger med Hensyn til dette Spørgsmaals Afgjørelse, end dem, der forelaa offentlig. Det var af den Grund, at jeg efter 1ste Behandling tillod mig at foreslaa Medsættelsen af et Udvalg, for at man om muligt kunde blive yderligere oplyst fra den ærede Ministers Side. Udvalget har i den Anledning tilkrevet Ministeren, men han har svaret os, at